

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/329/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213653
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a Mgr. Dušana Ďuriana v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 7C/103/2012-92 zo dňa 22. 12. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .
Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd a súčasne zamietol aj žalobu žalobcu vo veci samej. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku k výroku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania okresný súd uviedol, že v prejednávanej veci nešlo o prípad kedy by mal súd v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) povinnosť konanie prerušiť, keďže o námietke zaujatosti rozhodol v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku Krajský súd v Banskej Bystrici a okresný súd je týmto rozhodnutím viazaný. Okresný súd dospel k záveru, že nebol daný ani dôvod na rozhodnutie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Podľa § 109 ods. 2 O. s. p., prerušenie konania nie je obligatórne, a teda súd môže konanie prerušiť a tiež nemusí. V danom prípade zaujatosť vec prejednávaneho zákonného sudcu žalobca namietal už v žalobe a o jeho námietke bolo rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici, ako súdom nadriadeným, uznesením sp. zn. 43NcC/12/2012 tak, že zákonný sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Vzhľadom na uvedené, ako aj skutočnosť, že žalobca neosvedčil podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky, okresný súd nevidel dôvody pre prerušenie konania, a preto jeho návrh ako nedôvodný zamietol.

Vo veci samej sa žalobca domáhal vyčíslenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty. Okresný súd vykonal dokazovanie exekučným spisom a zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 30. 08. 2010 a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 07. 09. 2010; uvedené obdobie bolo potrebné na preskúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti žalobcom predloženého exekučného titulu z hľadiska ustanovení na ochranu spotrebiteľa; na základe vykonaného dokazovania exekučným spisom dospel k záveru, že v rámci uvedeného postupu exekučného súdu nedošlo k prieťahom v konaní. Okresný súd uzavrel, že nemal preukázaný tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu a svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1 a ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. Z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov; o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ďalej poukázal na to, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie bolo potrebné z konania vylúčiť, aj s ohľadom na prax iných súdov. Za týchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pri rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrassburgu neobstojí, žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy prebehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež uviedol, že trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, nemal sa možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaoberala uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t. j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; žalobca navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu

z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobu žalobcu žalovanej na vyjadrenie. Obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Na prejednanie veci samej nariadil okresný súd pojednávanie, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a zástupcu žalovanej; pred pojednávaním doručil žalobcu okresnému súdu žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania jednak do rozhodnutia ústavného súdu o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu nadriadeného súdu o nevylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci a jednak do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010; okresný súd žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania nevyhoviel a uznesením vyhláseným do zápisnice nariadil pojednávanie v neprítomnosti účastníkov konania; následne vykonal dokazovanie pripojeným exekučným spisom, vyhlásil dokazovanie za skončené a verejne vyhlásil napadnutý rozsudok. K spisu okresného súdu je pripojený v napadnutom rozsudku uvedený konkrétny exekučný spis ohľadne exekučného konania, v ktorom mala byť žalobcovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Odvolať žalobcu nie je dôvodné.

Odvolačný súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu odvolací súd udáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolačná námietka žalobcu, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospelá k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil; zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolačná námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučným spisom v jeho neprítomnosti, odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne na vnútornú doručku a včas s poskytnutím 5-dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli podľa odvolacieho súdu splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, toto však pozostávalo len s oboznámením sa s písomnosťami zo spisu vrátane obsahu exekučného spisu, ktorý ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe s tým, že žalobca bol účastníkom uvedeného exekučného konania a teda obsah exekučného spisu z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o jej zamietnutí mu bol nepochybne známy, pretože z exekučného spisu vyplýva, že

všetky rozhodnutia boli žalobcovi riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonával. Doručením vyjadrenia žalovanej žalobcovi len spolu s rozhodnutím súdu vo veci samej nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Obsah vyjadrenia žalovanej je totožný v niekoľko tisícoch sporoch, ktoré žalobca pred všeobecnými súdmi inicioval a žalobcovi je jeho obsah známy.

Žalobca v odvolaní tiež namietal, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci samej, neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.

Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. Procesná teória hovorí o tzv. obligatórnom a fakultatívnom prerušení konania. § 109 ods. 2 O. s. p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená, také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Pod uvedený prípad spadá aj rozhodovanie o návrhu na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. Pokiaľ bol zo strany žalobcu na prvostupňový súd podaný návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, takýto návrh automaticky nezakladá povinnosť súdu prerušiť konanie. Navyše podľa odvolacieho súdu nie je dôvod ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. do prípadného rozhodnutia ústavného súdu, pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/89/2013 zo dňa 06.02.2013 alebo sp. zn. I.ÚS/92/2013 zo dňa 13.02.2013, ktorými sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu, ktorými rozhodol tak, že nevyvlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci, ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie). V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že návrh na prerušenie konania bol podaný na prvostupňový súd dňa 19. 12. 2014, pričom Ústavný súd SR o obdobnej ústavnej sťažnosti žalobcu z dôvodu podania ktorej navrhoval prerušiť prvostupňového konanie, rozhodol už uznesením I. ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13. 02. 2013. Žalobca tak mohol mať vedomosť už v čase podania návrhu na prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti, že pred Ústavným súdom SR v obdobnej podanej sťažnosti nebol úspešný.

Ďalším dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. malo byť aj predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, zodpovedanie ktorých má podľa názoru navrhovateľa zásadný význam aj pre konanie v prejednávanej veci; uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 7C/6/2010-269 zo dňa 07. 10. 2013, ktorým podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. prerušil konanie do rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach bolo podľa zistenia odvolacieho súdu zrušené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22. 12. 2014; následne Okresný súd Prešov uznesením č. k. 7C/6/2010-316 zo dňa 12. 03. 2015 opätovne prerušil konanie a predložil vec Súdnemu dvoru Európskej únie na zodpovedanie prejudiciálnych otázok v znení: (1) či ide o závažné porušenie práva Európskej únie, ak sa vymôže v exekúcii vedenej na základe rozhodcovského rozsudku plnenie z neprijateľnej podmienky v rozpore s judikatúrou Súdného dvora Európskej únie; (2) či môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci, môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia; (3) v prípade, ak áno, či je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje navrhovateľka, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na absolútnu nečinnosť navrhovateľky a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu; (4) ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je navrhovateľkou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovednosť členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením; (5) či má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody; konanie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 začalo na návrh fyzickej osoby proti Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25 (žalobca v prejednávanej veci) o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ide teda o skutkovo a právne odlišnú vec, než je prejednávaná vec začatá na

návrh žalobcu; názor okresného súdu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa neriešia žiadne otázky, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci, je preto tiež správny.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom preto nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia a je plne odôvodnený hospodárnosťou konania; navyše vyhláseným uznesením (aj keď bol výrok obsahom rozsudku nestráca charakter uznesenia) o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O. s. p.), a preto mohol pokračovať v konaní.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnu došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty.

Žalobca v žalobe uvádza, že v exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel platných v dobe od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 Exekučný poriadok nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. V exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel účinných od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená iba vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, avšak žalobca disponuje exekučnými titulmi vo forme rozhodcovských rozsudkov, na ktoré sa výnimka podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o lehote na rozhodnutie nevzťahovala. Len v období od 01. 06. 2011 už 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila v prípade, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

Tento názor žalobcu nie je celkom správny. Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej „Zákon o rozhodcovskom konaní“) nadobudol účinnosť 01. 07. 2002. V § 35 Zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Exekučný poriadok v znení účinnom od 01. 02. 2002 do 31. 08. 2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1, 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ust. § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.02.2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval, od 01. 07. 2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní priznával rozhodcovskému rozsudku s účinnosťou od 01. 07. 2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až s účinnosťou od 01. 06. 2010 bola v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakotvená výnimka, že lehota 15 dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d).

Exekučný poriadok s účinnosťou od 01. 09. 2005 v § 41 ods. 2 písm. c) za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela Exekučného poriadku uskutočnená zák. č. 102/2011 Z. z. účinná od 01. 06. 2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) iba odstraňuje rozporný výklad § 41

ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z toho vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 01.07.2002; v období od 01. 07. 2002 do 31. 05. 2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie, rozhodnúť do 15 dní od doručenia žiadosti, ale v období od 01. 06. 2010 naďalej, pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť, už nebol viazaný lehotou 15 dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 605/2012 zo dňa 14. 12. 2012, sp. zn. II. ÚS 520/2012 zo dňa 10. 07. 2013, sp. zn. II. ÚS 248/2013 zo dňa 25. 04. 2013 alebo sp. zn. II. ÚS 112/2013 zo dňa 13. 02. 2013).

Názor okresného súdu, že napriek tomu, že Exekučný poriadok lehotu v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neustanovoval, je potrebné skúmať, či súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora so zbytočnými prieťahmi, je správny a dospel aj k správnej závere, že nie je možné konanie exekučného súdu hodnotiť ako konanie so zbytočnými prieťahmi a nesprávny úradný postup exekučného súdu preukázaný nebol. Okresný súd z exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 30. 08. 2010 (v tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že vo vzťahu k nesprávnej úradnej postup exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie) a exekučný súd ju zamietol uznesením zo dňa 07. 09. 2010. Dospel aj k správnej závere, že ak nebol preukázaný prvý základný predpoklad vzniku škody, a to žalobcom tvrdenej nesprávnej úradnej postup, nebolo potrebné skúmať existenciu ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle žaloby žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórných predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje žalobcom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom žalovanej v konaní, ktorá však žiadne trovy konania nežiadala nahraďiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná a vzniklo jej voči plne neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania. Keďže však žalovaná neurobila žiadny návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania a ani jej žiadne nevyplývajú zo spisu, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.